

Arrest

**nr. 149 830 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 mei 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 6 juli 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan op 8 juli 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...) O.(...)

voornaam : H.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 18.05.2015 is toegekomen in België. Vier dagen later, op 22.05.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van

Somalië te bezitten en geboren te zijn te Furuqley op 25.11.1998. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 22.05.2015 verklaarde geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 22.05.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 22.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 10.05.2015 te Venetië, Italië, genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnen reizen van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.06.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gevraagd of zijn vingerafdrukken genomen werden onderweg naar België. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Italië. Waar en wanneer zijn vingerafdrukken werden genomen, stelde betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.06.2015 dat hij Somalië op 10.03.2015 met zijn eigen paspoort en een vervalst visum voor Soedan per vliegtuig van vermoedelijk de maatschappij African Airways verliet richting Djibouti. Vanuit Djibouti zou betrokkene met hetzelfde vliegtuig naar Saoedi-Arabië gereisd zijn om vervolgens met hetzelfde vliegtuig vanuit Saoedi-Arabië naar Dubai te reizen. Betrokkene verklaarde één nacht in Dubai verbleven te hebben alvorens per vliegtuig van vermoedelijk Fly Dubai naar Khartoum in Soedan te reizen. Op 15.03.2015 zou betrokkene Soedan per auto verlaten hebben en naar Libië gereisd zijn waar hij op 22.03.2015 zou zijn aangekomen en waar hij op verschillende plaatsen geregeld door de smokkelaar, verbleven zou hebben. Op 17.05.2015 zou betrokkene vervolgens per boot naar Italië gereisd zijn waar hij op 20.05.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Italië werden genomen en dat hierbij dwang zou zijn uitgeoefend en hij elektrische schokken toegediend gekregen zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij één nacht in een opvangcentrum verbleef in waarschijnlijk Venetië maar dat hij er is weggegaan op 21.05.2015. in een eerste versie verklaarde betrokkene per auto vanuit Italië te zijn vertrokken en in een tweede versie verklaarde betrokkene dat hij per bus uit Italië vertrokken zou zijn. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum, in casu 25.11.1998, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 22.05.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 22.04.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven geboortedatum bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 02.06.2015 liet de

Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie te 1120 Neder-Over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat er met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden dat betrokkene op datum van 02.06.2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.06.2015 verklaarde betrokkene bovendien dat zijn geboortedatum 04.12.1992 is en legde betrokkene een kopie van een identiteitskaart neer die hij verkregen zou hebben op zijn gmail-account.

Rekening houdende met de resultaten van het leeftijdsonderzoek d.d. 02.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is en rekening houdende met de verklaring van betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.06.2015 waarbij betrokkene verklaarde dat zijn geboortedatum 04.12.1992 is en dus meerderjarig en de vaststelling dat uit het Eurodacverslag van 22.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in Italië genomen werden te Venetië, Italië, ten gevolge een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten, werd rekening houdende met het gegeven dat betrokkene in België het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een spoedig antwoord gevraagd op het overnameverzoek dat op 12.06.2015 aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten werd overgemaakt op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening. Artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene waarvan de Italiaanse op 03.07.2015 per tacit-agreement van op de hoogte werden gesteld.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielercedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielerprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal

worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in België goede opvang en medische zorgen heeft gekregen en dat hij nog liever terugkeert naar Somalië dan naar Italië (DVZ, vraag 36). Gevraagd naar waarom hij niet teruggestuurd wil worden naar Italië, verklaarde betrokkene dat de vingerafdrukken er genomen worden maar ze geen onderdak en eten geven en dat mensen hierdoor geen asiel kunnen gaan vragen in andere landen en dat dat geen goede zaak is (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië dient het volgende te worden opgemerkt. Daar waar betrokkene stelt dat hij in België goede opvang gekregen heeft en medische zorgen kreeg, dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij op 20.05.2015 in Italië is aangekomen en dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Venetië ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten. Betrokkene verklaarde dat hij naar een opvangcentrum gebracht werd maar er op 21.05.2015 zelf vertrokken is (DVZ, vraag 22). Niettegenstaande dat betrokkene verklaarde dat de vingerafdrukken genomen worden in Italië en men geen onderdak of eten geeft, blijkt uit de verklaringen van betrokkene dat hij nadat zijn vingerafdrukken op 20.05.2015 werden genomen in een opvangcentrum verbleven heeft en er op eigen initiatief één dag later vertrokken is. Hieruit blijkt dat betrokkene dus wel onderdak gekregen heeft en er vervolgens zelf vertrokken is. Het mag voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Niettegenstaande het gegeven dat betrokkene in Italië geen asiel heeft aangevraagd heeft hij immers in een opvangcentrum verbleven. Met betrekking hiertoe kan men de Italiaanse autoriteiten niet verwijten dat ze in gebreke gebleven zijn aangaande hun Europese en internationaalrechtelijke verplichtingen als men zelf na één dag vertrekt uit het opvangcentrum. In dat opzicht kunnen de redenen van betrokkene om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten dan ook niet als ernstig of gerechtvaardigd beschouwen. De verklaring van betrokkene dat ze in Italië wel vingerafdrukken nemen maar geen onderdak en eten geven, is dan ook niet als ernstig te beschouwen aangezien betrokkene eerst zelf verklaarde in een opvangcentrum te hebben verbleven maar er al na één dag te zijn vertrokken. Dat betrokkene in Italië bovendien niet op medische zorg zou kunnen rekenen, wordt door betrokkene bovendien ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt aangezien betrokkene reeds één dag na zijn aankomst in Italië verklaarde om uit het opvangcentrum te zijn vertrokken. Met betrekking tot de verklaringen dat hij in België asiel wil aanvragen omdat de mensen er op een goede manier worden ontvangen en er goede medische zorgen zijn en dat hij niet naar Italië wil en dan nog liever terugkeert naar Somalië, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat de vingerafdrukken in Italië genomen worden en dat mensen hierdoor geen asiel kunnen gaan vragen in andere landen en dat dat geen goed zaak is (DVZ, vraag 36) en de verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken genomen werden onder dwang en dat hij elektrische schokken gekregen zou hebben, dient te worden opgemerkt dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht zijn hun vingerafdrukken te

laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven en dat hij elektrische schokken gehad zou hebben, dient te worden opgemerkt hiervan geen enkel begin van bewijs aanbrengt en derhalve niet aannemelijk maakt dat zelfs als hij zijn vingerafdrukken onder dwang zou hebben moeten geven en de politie hierbij eventueel geweld zou hebben moeten gebruiken, dat het door de autoriteiten aangewende en gebruikte geweld zonder meer buitensporig van aard geweest zou zijn of dat de Italiaanse politie op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien waarbij hij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië ((Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR) "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat

eender welk analogo of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op zouden hebben geen aanspraak zouden kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegronnd beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analogo of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst

immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als alleenstaande man geboren in 1992 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S, versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling

van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan

het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.06.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.06.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat België de mensen op een goede manier ontvangt en er goede medische zorgen in België zijn (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.06.2015 dat hij in België medische hulp kreeg in het ziekenhuis en dat hij zeven dagen werd opgenomen in het ziekenhuis wegens maagproblemen en dat hij nu medicatie, met name Pantomed (40mg) neemt (DVZ, vraag 35). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij in België zeven dagen in het ziekenhuis verbleven heeft omwille van maagproblemen en dat hij medicatie in de vorm van Pantomed neemt, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13§1 en art. 28§3 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie (4).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Na de sluiting der debatten maakte de raadsman van verzoeker per fax een stuk over aan de Raad. Dit stuk betreft een attest van het ‘C.H.U. Brugmann’ te Brussel van 17 juli 2015 waaruit blijkt dat verzoeker gehospitaliseerd werd van 22 mei tot 29 mei 2015 op de unité ‘Pneumo-néphro’.

2.2. De Raad stelt vast dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing en dus onmogelijk een invloed kon hebben gehad op de beoordeling. Aangezien de verwerende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld zich over het kwestieuze stuk uit te spreken, dient het uit de debatten te worden geweerd.

2.3. Tenslotte stelt de Raad vast dat het attest geen enkele concrete indicatie bevat van de aard van de aandoening van verzoeker. Indien de ziekte van verzoeker een overdracht naar Italië in de weg zou staan, staat het verzoeker vrij om de gemachtigde van de staatssecretaris een gemotiveerde vraag te richten om zijn vertrek om medische redenen uit te stellen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Wat de eerste voorwaarde betreft, bepaalt artikel 43, § 1, PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, dient te bevatten.

Deze bewijslast is tweeledig:

(a) de verzoekende partij moet aantonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen

De repatriëring van verzoeker is imminent.

Daar in de gewone schorsingsprocedure na dertig dagen een uitspraak mag worden verwacht (art. 39/82, §4° lid), zal deze uitspraak, gelet op de imminente terugsturing te laat komen.

Een schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is aldus aangewezen.

(b) de verzoekende partij moet aantonen dat zij bij het instellen van de vordering met de

vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden

Dit laatste houdt in dat de verzoekende partij, eenmaal zij kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing, zijn zaak zo snel mogelijk bij de Raad aanhangig moet maken. Sinds de wet van mei 2009 is er een termijn voorzien van 10 dagen vanaf de betekening van de beslissing tot weigering van het verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06/07/2015 en kennisgegeven op 08/07/2015 zodat het beroep tijdig is.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verblijft in het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Aangezien de transfer van verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing blijkens het faxbericht van de verwerende partij op 20 juli 2015 in het vooruitzicht wordt gesteld, is het echter aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt :

“1. Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. Door de bestreden beslissing zal verzoeker worden teruggestuurd naar Italië hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2. Artikel 3 van het EVRM stelt dat ‘niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’. Deze bepaling is vaste rechtspraak en bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (zie bv EHRM 21 jan uari 2011, MS.S./België en Griekenland, §218).

3. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EHRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM, 4december 2008, Y./Rusland, §75; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, §66)

4. Om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §108 in fine)

5. Wat de algemene situatie betreft, brengt verzoeker volgende documenten voor die duidelijk aantonen dat Italië door de massale instroom van vluchtelingen in een systeemcrisis is beland waar er geen zekerheid meer bestaat op een menswaardige opvang van verzoeker, laat staan een opvang in het algemeen:

5.1 Rapport Swiss Refugee Council (STUK2)

Volgens dit rapport is het duidelijk dat de overgroet meerderheid van de terugkerende Dubliners (zoals verzoeker in casu) over geen opvang kunnen beschikken en dus op straat dienen te leven en te overleven. Zo stelt het rapport : “...The prospects of finding accomodation after a Dublin return are very small. Once the official asylum accomodations systems runs at full capacity (CARA, FER, SPRAR), any other housing solutions are always temporary and often consist in emergency shelters that are open to all residents. It is therefor highy likely that Dublin returnees face an inhuman existence on the streets. Their day-to-day life centres on satisfying their most basic needs : queuing at NGO’s or churches for food vouchers, queuing for a sandwich, looking for a place to sleep at night, looking for a place to wash...” (Pagina 67)

Vrije vertaling : “...De vooruitzichten voor het vinden van accomodatie na een Dublin terugkeer zijn zeer klein.. Eenmaal de officiële asielaccomodatie op volle capaciteit zit (CARA, FER? SPRAR), zijn alle

andere accommodatie oplossingen tijdelijk en bestaat ze vaak uit noodopvang die open staat voor alle bewoners. Daarom is zeer waarschijnlijk dat Dublin terugkeerders worden geconfronteerd met een onmenselijk bestaan op straat. Het dagelijks leven bestaat uit het voldoen van hun basisbehoeften : in de rij staat bij NGO's of bij kerken op zoek naar voedselbonnen, in de rij staan voor een sandwich, uitkijken naar een plaats om te slapen tijdens de nacht, uitkijken naar een plaats om zich te wassen..." (Pagina 67)

Deze mensonwaardige toestand wordt trouwens meermaals bevestigd doorheen het rapport (pagina 14):

"...UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation..."

Vrije vertaling : "...UNHCR heeft ook gemeld in hun meest recente publicatie over Italië dat Dublinterugkeerders soms verschillende nachten op de luchthaven dienen te verblijven alvorens zij accommodatie ter beschikking krijgen..."

EN

"...Because of the lack of capacity in the official reception system, asylum seekers and beneficiaries of protection live in squats or shanty towns in various Italian cities..." (Pagina 34)

Vrije vertaling : "...Door het gebrek aan plaats in de officieel opvangcentra, leven asielzoekers en begunstigden van bescherming in kraakpanden of in slopenwijken in verschillende Italiaanse steden..." (Pagina 34)

EN

"...Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless...If the estimated then about 2300 to 2800 homeless people live in Rome...Dublin returnees also are affected by homelessness According to Centro Adtalli, people who are sent back from other European countries relatively frequently end up on the streets...People with no place in an accommodation centre also do not receive state-provided meals..." (pagina 39-40)

Vrije vertaling : "...Veel asielzoekers en mensen met een beschermingsstatus in Rome zijn dakloos...Er wordt geschat dat tussen 2300 en 2800 daklozen in Rome leven...Dublinterugkeerders worden ook getroffen door dakloosheid. Volgens het Centrum Astalli, mensen die terugkomen van een ander Europees land belanden relatief vaak op straat. Mensen die geen plaats hebben in een centrum van accommodatie ontvangen ook geen maaltijden van de Staat..." (Pagina 39-40)

Bovendien is verzoeker een alleenstaande man. Waar deze categorie niet direct tot de kwetsbaren wordt gerekend, is het tegendeel in de praktijk waar. Zo stelt het rapport : "...Young, healthy men in particular are expected to be able to look after themselves. For this reason, many cities give them low priority when it comes to accommodation. At the same time, they belong to the group of people most affected by unemployment in Italy. Single men with protection status who are sent back to Italy are therefore highly likely to end up homeless or in a squat, without any hope of improving their situation..." (Pagina 55-56)

vrije vertaling : "...Jonge, gezonde mannen in het bijzonder worden verwacht voor zich zelf te kunnen zorgen. Gelet op deze reden, geven veel steden hen de laagste prioriteit wanneer het over accommodatie gaat . Tegelijkertijd behoren zij tot de groep van mensen die het meest worden getroffen door werkloosheid in Italië. Alleenstaande mannen met een beschermingsstatus die naar Italië zijn teruggestuurd belanden dan ook zeer waarschijnlijk zonder onderdak of in een kraakpand, zonder enige hoop op verbetering van hun situatie..." (Pagina 55-56)

Besluit : de schending van artikel 3 EVRM staat dan ook nu reeds vast, nu het rapport duidelijk stelt dat terugkerende Dubliners bijna altijd op straat belanden, dat er sowieso voor alleenstaande mannen de laagste prioriteit geldt qua opvang en dat Dubliners zoals verzoeker dan ook over geen gegarandeerd eten kan beschikken.

5.2 AIDA Rapport (STUK3)

Ook het AIDA rapport toont duidelijk aan dat verzoeker bij een gedwongen terugkeer over geen gegarandeerde menswaardige opvang kan beschikken, sterker hij riskeert bijna zeker een dakloze bestaan, met gebrek aan voedsel een inadequate levensstandaard. Daarnaast toont het rapport ook aan dat opvangcondities in de centra sterk verschillen en veelal mensonwaardig zijn

5.2.1 Geen gegarandeerde opvang

Zo stelt het rapport : "...The main problem Dublin returnees face when they transferred back to Italy is in relation to reception system...deep concerns emerges from the lack of sufficient reception places and from the difficulty of access to accommodation centres, to social services or other assistance, and to the

labour market as well, criticism which affects all the Dublin returnees in Italy in the same manner...” (Pagina 30)

Vrije vertaling : “...Het grootse probleem voor Dublinterugkeerders wanneer zij terug worden gestuurd naar Italië is hun verhouding tot het opvangsysteem..Zware bezorgdheden komen voort uit het gebrek aan voldoende opvangplaatsen en de moeilijkheid om toegang te krijgen tot opvangcentra, tot sociale diensten of andere hulp, en tot de arbeidsmarkt evengoed, problemen waar alle Dublinterugkeerders mee te maken in Italië op de een of andere manier...” (Pagina 30)

EN

“...This implies that, since the ‘verbalizzazione’ can take place even months after the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue asylum seekers, lacking economic resources are obliged to either resort friends or to emergency facilities or to sleep on the streets...” (Pagina 51)

vrije vertaling : “...Dit impliceert dat, sinds de ‘verbalizzazione’ allen plaats kan vinden na de asielaanvraag, asielzoekers problemen kunnen ondervinden in het vinden van alternatieve accommodatieoplossingen. Gelet op dit gegeven, asielzoekers, die geen financiële middelen hebben, zijn aangewezen op vrienden of op noodopvang of op slapen op straat...” (Pagina 51)

EN

“...First, the main negative aspect of the Italian reception system consists in the reduced number of places and structures that are not in order to provide to all asylum seekers in need an adequate reception...The second scenario refers to those Dublin cases...If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centers. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is -in most of the cases- too long...However it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organized settlements. If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA’s centres...” (Pagina 53-54)

Vrije vertaling : “...Ten eerste, het belangrijkste negatieve aspect van het Italiaanse opvangsysteem bestaat in het beperkt aantal plaatsen en structuren die niet genoeg zijn om alle asielzoekers in nood een gepaste plaats toe te kennen...Het tweede scenario verwijst naar de Dublin zaken...Als teruggekeerden nog niet in een opvangplaats waren tijdens hun verblijf in Italië, kunnen ze nog een ontvangcentrum betreden. Gelet op een gebrek aan beschikbare plaatsen in opvangstructuren en gelet op de versplintering van het opvangsysteem, de duurtijd nodig om opnieuw een plaats te vinden in de centra is -in de meeste gevallen- veel te lang...Hoewel het voorkomt dat Dublinterugkeerders geen accommodatie krijgen en zelf alternatieven hebben gevonden zoals zelf georganiseerde opvangplaatsen. Als terugkeerders, die een vorm van bescherming hebben toegewezen gekregen, reeds genoten hebben van het opvangsysteem wanneer ze in Italië waren, hebben ze geen recht meer op accommodatie in CARA’s centra’s...” (Pagina 53-54)

5.2.2 Mensonwaardige opvang

Het rapport toont duidelijk aan dat de opvangcondities in de centra sterk verschillend zijn en vaak mensonwaardig :

“..If there is no place in both SPRAR structures and CARA centres, the Prefecture should by law grant a financial allowance for the period needed a place is being found for them in one of the accommodation centres...Nevertheless, in practice this provision has never been applied...the consequence is a phenomenon of overcrowding and a deterioration of the material conditions...It may also happen that asylum seekers have neither access to reception centres, nor to the financial allowance. In these cases they are obliged to live in self-organised settlements that have flourished in metropolitan areas. These self-organised settlements are usually overcrowded, have very bad living conditions and asylum seekers are not integrated into society...” (Pagina 56)

Vrije vertaling : “..Als er geen, plaats is in noch de SPRAR structuren noch de CARA centra, dient de prefecture bij wet een financiële tegemoetkoming te voorzien voor de periode nodig om uiteindelijk een opvangplaats te vinden...Hoe dan ook, in de praktijk, wordt deze maatregel nooit genomen...Het gevolg is een fenomeen van overbevolking en verslechtering van de materiële condities [in de centra]

Het kan ook voorkomen dat de asielzoeker helemaal geen toegang krijgt tot opvangcentra noch tot de financiële vergoeding. In deze gevallen zijn ze verplicht hun toegang te nemen tot zelf georganiseerde opvangplaatsen die zijn ontstaan in metropolitane zones. Deze vestigingen zijn vaak overbevolkt,

hebben zeer slechte leefomstandigheden and de asielzoekers worden niet geïntegreerd inde maatschappij...” (Pagina 56)

EN

“All CARA’s [centres] are very often overcrowded. In general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example : overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community..”

(Pagina 62)

Vrije vertaling : “...Alle CARA’s [centra’s] zijn zeer vaak overbevolkt. In het algemeen, bezorgdheden werden geuit omtrent de grote variatie in de standaarden van opvangcentra in de praktijk, hetgeen zich kan manifesteren in bv : overbevolking and beperkingen in de mogelijkheid van hulpverlening, juridisch advies and samenkomsten, psychische inadequaatheid van de faciliteiten en hun afstand tot de gemeenschap..” (Pagina 62)

EN

“...A member of the municipality of Vizzini (near Catania), Giuseppe Coninglione, after his recent visit to the CARA of Mineo has reported that migrants and asylum seekers met inside the centre ‘sleep on sponge mattresses without sheets, toilets do not work properly and there is no shower inside the housing unit..” (Pagina 63)

vrije vertaling : “...Een lid van de gemeente Vizzini (dichtbij Catania), Giuseppe Coninglione, heeft gemeld, na zijn recente bezoek aan het CARA van Mineo dat migranten en asielzoekers in het centrum diende te slapen op sponsachtige matrassen zonder lakens, dat de toiletten niet behoorlijk werkten en dat er geen douche aanwezig is in de bewoners units...” (Pagina 63)

En

“...The issue of inadequate living conditions of asylum seekers in Italy has gained increasing attention from other EU member States...The Italian Authorities should indicate the reception project from the moment they take charge of the person concerned...” (Pagina 64-65)

vrije vertaling : “...De zaak van onaangepaste leefomstandigheden voor asielzoekers in Italië heeft geleid tot stijgende aandacht in andere Europese lidstaten...De Italiaanse autoriteiten zouden moeten duiden welke opvangproject zij bezigt zijn voor de bewuste persoon...” (Pagina 64-65)

Besluit : het rapport toont opnieuw de mensonwaardigheid aan van het Italiaanse asiel en migratiebeleid. De schending van artikel 3 EVRM staat dan ook vast.

5.3 Human Rights Council Rapport (STUK4)

Naast de hierboven reeds aangetoonde praktijk van dakloosheid en slechte opvangcondities in de centra, toont het rapport van de Human Rights Council ook het gebrek ook andere feiten aan waar het Italiaanse asiel en migratie systeem faalt.

5.3.1 Geen toegang tot informatie

“... In alle the centres visited, the Special Rapporteur observed a lack of proper activities for detainees. Indeed, in Ponte de Galeria, detainees were denied access to books or pens and paper, lacked access to television and news and were deprived of proper footwear, allegedly in an attempt to avoid self-harm. This lack of activity had a direct bearing on the mental state of detainees who where often abject and desperate...” (Pagina 15)

vrije vertaling : “...In alle bezochte centrum, de speciale verslaggever heeft een gebrek geconstateerd van eigenlijke activiteiten voor de verblijvers. Inderdaad, in Ponte de Galeria, verblijvers werden de toegang geweigerd tot boeken of pen en papier, een gebrekkige toegang tot televisie en nieuws, de verblijvers werden aangepast schoensel ontzegd, waarschijnlijk in een poging om zelfverwonding tegen te gaan. Dit gebrek aan activiteiten had een direct gevolg op de mentale toestand van de verblijvers, aangezien zij vaak in miserabele en hopeloze toestand waren...” (Pagina 15)

5.3.2 Slechte opvangfaciliteiten

Zoals het AIDA en Swiss Council rapport reeds aantoonde, beschrijft ook dit rapport de slechte opvangfaciliteiten, voor de weinigen die reeds het geluk hebben om überhaupt over opvang te beschikken.

“...Moreover, poor facilities, including lack of adequate facilities for exercise, intermittent hot water, poor hygiene, including limitations on soap and laundry, jail-like conditions in which detainees are locked in cells, and lack of privacy, coupled with a lack of a clear framework on how specific requests by detainees are handled by staff, added to detainees and personnel’s frustrations...”

(Pagina 16)

vrije vertaling “...Verder, slechte faciliteiten, inclusief een gebrek aan voldoende mogelijkheden om te bewegen, onderbroken warm water, slechte hygiëne, inclusief limieten op zeep en handdoeken, gevangenisachtige condities waar de verblijvers opgesloten werden in cellen, en een gebrek aan privacy, gekoppeld met een onduidelijk kader waarin verzoeken van verblijvers worden behandeld door de staf, heeft geleid tot frustratie van verblijvers en personeel...” (Pagina 16)

En

“...The Special Rapporteur is also concerned that there is no general investigative authority to monitor conditions of all places where migrants are held..” (Pagina 16)

vrije vertaling : “...De speciale verslaggever is ook bezorgd dat er geen algemene onderzoeksautoriteit is om de condities van alle plaatsen waar migranten worden gehouden te monitorren..” (Pagina 16)

5.3.3 Geen toegang tot gezondheidszorg of verkeerde medicatie

Ook de slechte toegang tot geneesmiddelen baart zorgen : “...Another issue of concern for the Special Rapporteur was the medical care provided in the centres. While each of the centres visited had medical personnel, detainees commented that they did not always receive adequate treatment...prescribed by doctors who are not necessarily experts in mental health...” (Pagina 16)

Vrije vertaling : “...Een andere zaak van bezorgheid voor de speciale verslaggever is de medische zorgen zoals toegediend in de centra. Terwijl ieder bezocht centrum medisch personeel heeft, hebben verblijvers gemeld dat zij niet altijd de juiste behandeling toegediend kregen...voorgeschreven door dokters die niet noodzakelijk experts waren in mentale gezondheid...” (Pagina 16)

5.3.4 Geen specifieke maatregelen voor kwetsbare groepen

Het rapport toont aan dat de Italiaanse overheid geen specifieke garanties heeft tegenover kwetsbare groepen : “..The special rapporteur also observed that there appeared to be no standard procedures to deal with persons with specific vulnerabilities of special needs...” (Pagina 19)

Vrije vertaling : “...De speciale verslaggever heeft ook opgemerkt dat er blijkbaar geen standaardprocedures bestaan om te gaan met personen met specifieke kwetsbaarheden of specifieke noden...” (Pagina 19)

Besluit : Ook dit rapport toont duidelijk de mensenwaardigheid van de opvang aan. Keer op keer wordt aangetoond dat verzoeker dient te vrezen voor schending van artikel 3 EVRM

5.4 NOAS Rapport (STUK5)

Ook dit rapport toont de pijnpunten aan waar het schoentje in het Italiaanse opvangsysteem knelt.

5.4.1 Geen opvang

Opnieuw toont dit rapport het gebrek aan opvang aan : “...The current situation with large number of refugees coming from northern Africa, however, presents challenges in terms of the overall capacity of reception centers, which probably also will affect the capacity to accommodate returnees from other European countries...As discussed, persons that have left a center without permission, permanently lose their right to place. Because of this, many returnees are in the situation of not being offered accommodation throughout the procedure period...” (Pagina 20)

Vrije vertaling : “...De actuele situatie van grote getallen vluchtelingen komende van het noorden van Afrika, betekenen uitdagingen in termen van voldoende opvang in de opvangcentra, hetgeen waarschijnlijk ook de opvangcapaciteit beïnvloed van terugkeerders van ander Europese landen...Zoals gemeld, personen die een centrum zonder toelating verlaten, verliezen hun recht op een plaats voor altijd. Als gevolg hiervan, verkeren veel terugkeerders in een situatie waar zij geen opvang worden aangeboden gedurende de hele periode van procedure...” (Pagina 20)

En

“...However, new Dublin returnees arrive every day, meaning that there are far from enough spaces. Previously, hotel rooms in Rome could be arranged as temporary solutions, but this is no longer possible due to lack of financing...If a person has previously left a local project, it can be difficult to regain access to social services. This can lead to situations where individuals considered vulnerable are left on their own for varying periods of time...” (Pagina 23)

vrije vertaling : “...Hoewel nieuwe Dubliners elke dag arriveren, betekent dit dat er meer dan onvoldoende opvangplaatsen beschikbaar zijn. Vroeger konden hotelkamers in Rome worden geregeld, maar dat is niet langer mogelijk gelet op financiële tekortkomingen...Als een persoon voordien een lokaal project heeft verlaten, kan het zeer moeilijk zijn om opnieuw toegang te vinden tot sociale diensten. Dit kan leiden tot een situatie waar individuen die beschouwd worden als kwetsbaren op zichzelf zijn aangewezen voor een lange periode...” (Pagina 23)

5.4.2 Geen toegang tot werk

Naast het gebrek aan opvang, de slecht opvangfaciliteiten en de niet aangepaste opvang voor kwetsbare groepen, is ook de quasi onmogelijkheid van het vinden van werk een probleem in de verdere uitbouw van een persoonlijk leven.

"...In Italy, the current un employment rate is 8,7%. Finding regular work is difficult even for Italian citizens, and for a refugee who has stayed less than half a year in a CARA center, the chances are of course much lower...The lack of opportunities and constant struggle for survival that refugees face in Italian society expose them to the threat of entering criminal activities and prostitution.."

(Pagina 30)

Vrije vertaling : *"...In Italië, de actuele werkloosheid is 8.7 % Het vinden van regelmatig werk is zelfs voor Italiaanse burgers moeilijk and een vluchteling die minder dan 6 maanden in een CARA centrum heeft verbleven, zijn de kansen natuurlijk nog kleiner...Dit gebrek aan mogelijkheden en het constante overlevingsgevecht die vluchtelingen in de Italiaanse maatschappij meemaken stellen hun bloot aan het belanden in criminele activiteiten of prostitutie.."* (Pagina 30)

5.4.3 Accomodatatie problemen

Zelfs voor de weinige gelukkige die geld hebben of verdienen, is het vinden van een dak boven het hoofd bijzonder moeilijk, nu men systematisch weigert aan immigranten te verhuren. Opnieuw blijkt de onmogelijkheid tot integratie.

"...Even for those who manage to earn some money, finding accommodation can be a problem because of a general reluctance to rent out apartments to immigrants..." (pagina 30)

vrije vertaling : *"... Zelfs voor zij die erin slagen om geld te verdienen , is het vinden van een onderdak een probleem gelet op de globale weigerachtigheid om appartementen te verhuren aan immigranten..."* (Pagina 30)

6.4 Gebrek aan gezondheidszorg en/of gebrek aan gezondheidszorg

Een punt waar tevens grote bezorgdheid omtrent is, is het gebrek aan gezondheidszorg. Het is alleen daarom onverantwoord om verzoeker gedwongen terug te sturen naar Italië.

Het rapport stelt : *"...However, asylum seekers are not popular as patients, and finding a doctor for this group can be very difficult...In addition to these obstacles, making asylum seekers and refugees aware of their rights and how to access them is a constant challenge..."* (Pagina 32)

Vrije vertaling : *"...Echter, asielzoekers zijn niet populair als patiënten en het vinden van een dokter kan voor deze groep dan ook erg moeilijk zijn...Toegevoegd aan deze moeilijkheden is het feit van kennis te brengen aan asielzoekers en vluchtelingen van hun rechten en hoe deze af te dwingen, hetgeen een constante uitdaging is..."* (Pagina 32)

Besluit : Ook volgens dit rapport is er geen enkele garantie voor verzoeker op opvang noch op werk of gezondheidszorg. Opnieuw staat de schending van artikel 3 EVRM vast.

6. Wat de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker zijn, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §359 in fine)

7. Het bestaan van een reëel gevaar van en door artikel 3 EVRM verboden handeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogeblik van de bestreden beslissing. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§293 en 388 en EHRM, 20 maart 1991, Cruz Varas en cons. / Zweden, §§ 75-76)

8. Welnu, naast de algemene situatie omtrent de Italiaanse asielopvangcrisis die verzoeker duidelijk aantoonde door diverse rapporten, dient verzoeker persoonlijk en rechtstreeks te vrezen voor mensonwaardige behandelingen om volgende redenen :

8.1 Geen persoonlijk garantie op opvang

Om diverse redenen dient verzoeker rechtstreeks te vrezen over geen opvang te beschikken :

8.1.1 Italiaanse overheid geeft niet aan hoe en of verzoeker zal worden opgevangen. (Bestreden beslissing pagina2, alinea 1)

Aangezien de Italiaanse overheid niet heeft geantwoord op het verzoek tot overname, heeft zij dus niet aangegeven hoe en of verzoeker zal worden opgevangen. Hierboven is reeds aangetoond dat de Italiaanse overheid nochtans verplicht is dit te doen (zie punt 5.2.2 AIDA Rapport). Het feit dat de DVZ dan ook uit het stilzwijgen van de Italiaanse overheid afleidt dat de Italiaanse overheid aanvaardt de asielzoeker over te nemen en op te vangen, slaat nergens op. Dit stilzwijgen wijst veelal op zware

twijfels omtrent de wil en de effectieve capaciteit om verzoeker op te vangen, hem een menswaardige opvang te garanderen en zijn asielaanvraag effectief te behandelen.

8.1.2 DVZ geeft zelf toe dat Italië met opvangprobleem kampt door de massale instroom van vluchtelingen (Bestreden beslissing pagina 2, alinea 2 en pagina 3, laatste zin laatste alinea, pagina 4, eerste zin)

Indien DVZ zelf aangeeft dat er zich actueel opvangproblemen voordoen in Italië, is het waarschijnlijk dat verzoeker tevens zal geconfronteerd worden met deze opvangmoeilijkheden en is het dan ook nog pertinenter dat de DVZ conform EHRM een onderzoek doet naar de garantie van verzoeker op opvang. De DVZ faalt in dit onderzoek en kan dus op geen enkele manier garanderen dat verzoeker na de gedwongen terugkeer zal kunnen genieten van persoonlijke opvang (zie boven)

Bovensdien stelt ze zelf het volgende : "...waarin het UNHCR oproept om , zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin III verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van de structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie..." (Bestreden beslissing pagina 4, alinea 1)

Nergens toont de DVZ aan dat UNHCR gestopt zou zijn met deze aanbeveling.

Het enige waartoe de DVZ zich beperkt is stellen dat bepaalde media niet moet geloofd worden wanneer zij bericht omtrent de wantoestanden tegenover vluchtelingen of van de vele doden bij de oversteek naar Italië per boot. Van een 'objectief' onderzoek gesproken...(Bestreden beslissing pagina 3)

8.1.3 Verzoeker geeft zelf aan dat hij niet over opvang kon beschikken, noch dat hij eten kreeg (Bestreden beslissing pagina 2, alinea 2; pagina 2, laatste zin, laatste alinea)

Verzoeker heeft duidelijk gemeld aan DVZ dat hij in Italië bij zijn binnenkomst geen eten of onderdak kreeg. Dat verzoeker vervolgens verklaarde dat hij naar een opvangcentrum werd gebracht doet hieraan geen afbreuk. DVZ geeft immers een volledig eigen invulling van de feiten. Verzoeker is immers overgebracht naar een centrum voor slechts enkele uren, zonder eten, waar men hem vertelde dat de vingerafdrukken enkel lokaal belangrijk waren, hem vroegen het centrum te verlaten en elders in Europa asiel aan te vragen. (Dit gegeven is trouwens een gangbare praktijk in Italië waar men op die manier de druk op het land omtrent de massale instroom tracht te verlichten, zie bv artikel STUK6)

8.2 Geen aangepaste opvang voor kwetsbare groepen

Verzoeker is een alleenstaande man uit Somalië. Verzoeker heeft verklaard aan DVZ dat hij maagproblemen heeft, zo danig ernstig dat hij 7 dagen werd opgenomen in een ziekenhuis en de medicatie Pantomed (40mg) neemt en dient te nemen. (Bestreden beslissing 5 , laatste alinea). DVZ beweert weliswaar dat er geen verdere documenten van deze gezondheidsproblematiek aanwezig zouden zijn, doch er mag toch worden aangenomen dat elk normaal en redelijk mens het medicament Pantomed niet kent, indien hij geen ernstige maagproblemen kent. Verzoeker is dan ook te beschouwen als een kwetsbare persoon waar, nog meer dan normaal, geschikte opvang noodzakelijk is. Het Europees Hof heeft reeds geoordeeld dat er individuele garanties nodig zijn opdat verzoeker, als behorende tot een kwetsbare groep, een aangepaste opvang effectief zal krijgen .Zijn die garanties er, zoals in casu niet, dat kan de gedwongen terug keer niet.

Bovendien heeft het Europees Hof voorts geoordeeld dat het feit of de persoon al dan niet minderjarig is of al dan niet een vrouw de toepassing van het arrest Tarakhel v Zwitserland niet in de weg staat (EHRM Tarakhel t. Zwitserland, 03 november 2014, zaak gekend onder nummer 29217/12)

Welnu, er is geen aangepaste gegarandeerde opvang voor kwetsbare personen. Zo geeft het rapport van het Swiss Council het volgende aan : "...many interviewees indicated that authorities and organisations on site are insufficiently informed about the needs of returnees with medical problems...The number of places, especially for persons with mental illnesses, is not sufficient by far.

As a result, they have to wait longer for a place or they do not find one at all and end up on the streets..." (Pagina 55)

Vrije vertaling : "...veel geïnterviewden gaven aan dat de autoriteiten en de organisaties ter plaatse onvoldoende geïnformeerd waren over de noden van de teruggekeerden met medische problemen...Het aantal plaatsen, vooral voor mensen met geestelijke gezondheid, is helemaal niet voldoende. Het resultaat hiervan is dat zij langer moeten wachten op een plaats of dat zij helemaal geen plaats vinden en op straat belanden..." (Pagina 55)

9. Zowel uit de geciteerde rapporten als de persoonlijk verklaring van verzoeker blijkt steeds hetzelfde : geen garantie op opvang, veelal dakloosheid, geen aangepaste opvang voor kwetsbare groepen, geen of onvoldoende toegang tot gezondheidszorg, geen garantie op eten, slechte opvangcondities en geen mogelijk tot de uitbouw en integratie;

Verzoeker dient dan ook persoonlijk en rechtstreeks te vrezen voor een mensonwaardige. Behandeling door de Italiaanse autoriteiten na zijn gedwongen terugkeer .

Nochtans waarborgt het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikel 3 dat niemand kan worden blootgesteld worden aan mensonwaardige behandelingen

Wanneer verzoeker wordt verwijderd naar een land waar het risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen kan hij niet verwijderd worden, maar moet hij op grond van artikel 3 EVRM verblijf in België bekomen (DENYS, L. Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, 2012, p439)

De bestreden beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België.

Het eerste en enige middel is dan ook gegrond..”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een rapport toe van Schweizerische Fluchtelingshilfe van oktober 2013 over de “Reception conditions in Italy”, een AIDA-rapport omtrent de opvangcrisis, een rapport van NOAS van april 2011 met als titel “The Italian approach to asylum: System and core problems”, een artikel uit MO* van november 2014 over de migrantenproblematiek in Italië en een rapport van de mensenrechtenrapporteur van de Verenigde Naties naar aanleiding van een missie in Italië in 2012.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublin-reglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de ‘verantwoordelijke lidstaat’ in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138)

3.3.2.3. Blijkens het administratief dossier antwoordde verzoeker tijdens zijn zogeheten Dublin-interview van 11 juni 2015 op de vraag of er specifieke redenen waren waarom hij zijn asielaanvraag specifiek in België wilde indienen het volgende: *“België ontvangt de mensen op een goede manier en er zijn goede medische zorgen”*. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker het volgende: *“Ik kreeg hier medische hulp in het ziekenhuis. Ik werd hier 7 dagen opgenomen in het ziekenhuis wegens maagproblemen en nu neem ik medicatie (Pantomed 40mg).”* Naar aanleiding van de vraag of hij een reden kan geven waarom hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren, stelde verzoeker het volgende: *“Ik krijg hier goede opvang en heb hier medische zorgen gekregen. Ik wil niet naar Italië gestuurd worden. Ik keer nog liever terug naar Somalië.”* Toen verzoeker gevraagd werd waarom hij niet naar Italië wilde teruggestuurd worden, verklaarde hij: *“De vingerafdrukken worden er genomen maar ze geven geen onderdak en geen eten. Hierdoor kunnen mensen geen asiel gaan vragen in andere landen. Dat is geen goede zaak.”*

3.3.2.4. In zijn middel stelt verzoeker dat Italië door de massale instroom van vluchtelingen *“in een systeemcrisis is beland waar er geen zekerheid meer bestaat op een menswaardige opvang”*. Verzoeker tracht zijn stelling te staven door te verwijzen naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift, waarin bepaalde problemen in Italië inzake asielzoekers in het algemeen en Dublin-terugkeerders in het bijzonder worden belicht.

3.3.2.5. De Raad merkt op dat een selectieve lezing van bepaalde uittreksels uit deze rapporten niet van aard is om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar rechtspraak van het EHRM van latere datum dan de door verzoeker aangehaalde rapporten en waarin *“met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië (...) niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”* Naar aanleiding van de massale instroom van migranten in Italië wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de *“dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.”*

3.3.2.6. In weerwil van verzoekers betoog dat Dublin-terugkeerders in Italië bijna altijd op straat belanden, wordt er in de beslissing uitdrukkelijk gewezen dat *“(u)it rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011; SFH, “Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, Oktober 2013 & Maria de Donata; & Daniela Di Rado, “National Country Report: Italy”, AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR), (...) bovendien (kan) worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielpcedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.”* Bovendien blijkt uit het Dublin-interview dat zich in het administratief dossier bevindt dat verzoeker, ondanks het feit dat hij geen asielaanvraag had ingediend, toch zelf verklaarde dat hij in een opvangcentrum in Venetië zou hebben verbleven voor hij daar wegging (Dublin-interview, vraag 22). Deze verklaring staat haaks op zijn latere bewering: *“De vingerafdrukken worden er genomen maar ze geven geen onderdak en geen eten. Hierdoor kunnen mensen geen asiel gaan vragen in andere landen. Dat is geen goede zaak.”* Thans vult verzoeker in zijn middel zijn verklaringen aan en beweert hij zelfs het tegendeel, met name dat men hem zou gevraagd hebben het centrum te verlaten en elders in Europa asiel aan te vragen (Verzoekschrift p. 14). Het relaas van verzoeker kan dus niet als een betrouwbare basis fungeren om aannemelijk te maken dat hij in Italië zou zijn blootgesteld aan een mensonterende behandeling.

3.3.2.7. De Raad wijst erop dat verzoeker bij de beschrijving van de slechte leefomstandigheden in de centra in Italië een amalgaam maakt van de situatie in opvangcentra en deze in detentiecentra, terwijl deze toch duidelijk dient te worden onderscheiden. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij bij een overdracht aan Italië in zijn hoedanigheid van asielpzoeker automatisch zal worden gedetineerd. Bovendien kan verzoeker op basis van de rapporten die reeds enkele jaren oud zijn niet aannemelijk maken dat de geschetste problemen inzake accommodatie vandaag nog actueel zijn. In de bestreden beslissing worden immers terecht het volgende aangehaald: *“Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielpzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielpzoekers.”*

3.3.2.8. Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg voor asielpzoekers in Italië en de bewering van verzoeker dat hij omwille van de maagproblemen waarvoor hij ‘Pantomed 40mg’ neemt als een

kwetsbare groep moet worden beschouwd, dient te worden opgemerkt dat noch in het administratief dossier, noch in de bijlagen bij het verzoekschrift enig medisch attest is opgenomen dat toelaat de ernst van de ingeroepen medische problemen in te schatten. Ter terechtzitting werd de raadvrouw van verzoeker hierop gewezen. Uit de loutere verklaring van verzoeker dat hij gedurende 7 dagen gehospitaliseerd was en een bepaald farmaceutisch product gebruikt, kan niet worden besloten dat er een noodzaak bestaat om voor hem bijkomende garanties in te winnen. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat verzoeker *“niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”* Er is geen enkel element voorhanden dat zou toelaten te besluiten dat er in casu bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138)

3.3.2.9. Verzoeker gaat verder in zijn middel kennelijk uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien er momenteel geen aanbeveling bestaat van het UNHCR dat een moratorium inzake Dublin-overdrachten aan Italië zou inhouden: *“Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”*

3.3.2.10. Tenslotte kan uit het loutere feit dat Italië niet uitdrukkelijk zou hebben ingestemd met het overnameverzoek niet worden besloten dat verzoeker een risico loopt op een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat de Italiaanse autoriteiten op 6 juli 2015 alsnog uitdrukkelijk instemden met het overnameverzoek waarbij betrokkene wordt uitgenodigd om zich aan te bieden bij het *“Ufficio di Polizia di frontiera”* nabij de luchthaven van Venezia. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, dient verzoeker wellicht niet te vrezen dat hij aldaar niet zal worden opgevangen.

3.3.2.11. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing en zijn overdracht aan Italië een risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het instellen van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wegens uiterst dringend omstandigheden is voor verzoeker de enige mogelijkheid om de totstandkoming van het moeilijk te herstellen nadeel, te weten :

(a) Het feit dat verzoeker geen garantie kan worden geboden op een opvang waarbij hij niet wordt blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen bij een gedwongen terugkeer naar Italië is alleen al een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel; Verzoeker heeft hierboven duidelijk aangetoond dat de opvang van vluchtelingen humanitair mensonwaardig is en aldus in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

(b) Door de bestreden beslissingen tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de opsluiting op een welbepaalde plaats zal verzoeker worden gestuurd naar Italië en dit in strijd met het EVRM. De Dienst Vreemdelingen neemt niet alleen een verkeerde beslissing, maar creëert ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, namelijk in plaats van het beroep ten gronde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van verzoeker af te wachten, wordt verzoekers verdediging miskent en wordt hij reeds op voorhand gedwongen gestuurd naar Italië. Op deze wijze worden verzoekers rechten van verdediging geschonden evenals zijn effectieve rechtsbescherming. Indien zijn beroep ten grond positief is kan hij immers zijn asielprocedure in België doorlopen.

De uitzetting toch doorvoeren alvorens het beroep ten gronde af te wachten, maakt een in hoofde van verzoeker dan ook een moeilijk te herstellen nadeel uit.

Dat in dit verband trouwens kan verwezen worden naar artikel 13 van EHRM dat stelt :

“...Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie...”

Dat aldus blijkt de administratieve overheden een beslissing hebben genomen die een inbreuk uitmaakt/uit kan maken tegen de vrijheden en rechten die het EVRM waarborgt

Dat verzoeker dan ook een effectief rechtsmiddel hiertegen moet kunnen indienen voor de gewone rechtbanken of administratieve rechtbanken;

Dat de jurisprudentie van het Europees Hof stelt dat, aangezien er men beschikt over een verdedigbaar beroep, de rechtbanken van de nationale overheden dienen te garanderen dat dit beroep ook een effectief beroep kan zijn (VANDE LANOTTE, J. en HAECK Y., ‘Handboek EVRM, deel 2 : Artikelsgewijze commentaar,’ Volume I, Intersentia, Antwerpen-Oxford, 2004, 92)

Dat de nationale rechtbanken dan ook over geen andere keuze beschikken dan het beroep voor de nationale rechtbanken ontvankelijk te verklaren, aangezien een beslissing tot onontvankelijkheid erop neer zou komen dat verzoeker wordt aangetast in zijn rechten zoals gegarandeerd in de zin van artikel 13 EVRM;

Dat het EHRM directe werking heeft in België, hetgeen maakt dat een rechter alle voorrang aan dit Verdrag dien te geven, zelfs bij gebeurlijk latere nationale regels;

Dat de rechter dan ook de voorrang van artikel 13 van het EHRM dient toe te kennen met het oog op een effectief beroep tegen de bestreden beslissing van DVZ dien een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inluit.”

3.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel grotendeels verwijst naar zijn middel. Aangezien de aangevoerde risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt, kan verzoeker zich ook niet beroepen op een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

3.4.2.3. Waar verzoeker lijkt te beweren dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou kunnen overgaan tot verwijdering alvorens het beroep ten gronde af te wachten, komt zijn nadeel neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft krachtens artikel 39/83 van de vreemdelingenwet wel degelijk een effect aangezien slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van kan worden overgegaan wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het beroep ten gronde zou moeten worden afgewacht om van een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen gewagen in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.4.2.4. Aangezien er geen sprake is van een zogenaamd evident nadeel, is het noodzakelijk dat verzoeker aangeeft welke precieze gegevens volgens hem verantwoord dat niet alleen de vernietiging, maar ook de schorsing wordt uitgesproken en waarom. Hij dient hiertoe de vereiste gegevens te vermelden in zijn verzoekschrift, ter adstructie van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS 29 mei 2012, nr. 219 523). Verzoeker blijft echter in gebreke om hierbij concrete toelichting te verschaffen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

F. TAMBORIJN